

LINEDANSERE PÅ SIRKUS JORDEN

Av Per Henrik Gullfoss

Å bevege seg gjennom det jordiske univers er som å gå på stram balansert line mellom lys og mørke. Mellom det indre og det ytre. I løpet av et år er det nøyaktig like mye lys som mørke, uansett hvor du er på kloden. Det er denne stramme linen som kalles den gyldne middelvei.

Har du tenkt på hvor forunderlig det er ordnet. Hvor forunderlig det er at Solen og Månen er akkurat like store sett fra jorden.

Tror du det ville vært annerledes å leve på en planet med tre soler og fire måner, i varierte størrelser? En

ting er i hvert fall sikkert. Arbeidet som astrolog hadde vært fantastisk spennende og utfordrende.

Men tenk hvor fantastisk, at Solen, som er varmekilde og livgiver til jorden og hennes frukter, sett fra jorden er akkurat like stor som Månen. Månen som styrer tidevannet slik at det som vokste frem i havet beveget seg opp på land. Solen som skaper den ytre rytme gjennom årstider og skifte mellom natt og dag. Månen som skaper den indre rytme med sin påvirkning på våre følelser gjennom vesken og vannet i våre kropp.

Balanse er ikke en kjedsommelig eksistens, men å kunne romme lysets og mørkets fulle potensial.

Vi lever på en planet, hvor dag og natt, vinter og sommer, lys og mørke er perfekt balansert mot hverandre. Dette viser seg gjennom

at Solen og Månen ser like store ut. Her på jorden er de med andre ord like viktige. Og kanskje universet hvisker oss i øret, at vi er her nettopp for å lære å forstå forholdet mellom Solen og Månen, mellom indre og ytre rytme. Å finne riktig balanse og blanding mellom lys og mørke, mellom å gi ut og ta i mot.

La oss kalle den guddommelige og absolutte kraft bak alt for X. Gud er jo på mange måter den ukjente, uberegnelige og

ufattelige X-faktor som ligger bak alle tings fremtreden.

I begynnelsen fantes bare X, og X ønsket å oppleve seg selv. Så det X gjorde var å onanere. Ja, det må jo kalles noe slikt, når man er så sprekkfull av seg selv og sin egen kreative energi og lyst... og det ikke er noen man kan dele med akkurat for øyeblikket. Da blir man jo nødt til å tilfredsstille seg selv med plaisire solitaire... som det heter på et mer amorøst språk en det som er hugget med norske steiner. Hvis det kan snakkes om en slags første handling, i et univers som er altomfattende,

selvbærende og tidløst, så er det denne handlingen hvor X stimulerer seg selv til bristepunktet, for så å eksplodere i "the

big bang." Kanskje det er en ide som kan hjelpe det norske folk til å bli kvitt skyld og samfølelse forbundet med selvstimulering. Å tenke seg at enhver handling av denne karakter er en rituell gjentakelse av det som skjedde når X skapte det fysiske univers...

Å bevege seg gjennom det jordiske univers er som å gå på stram balansert line mellom lys og mørke. Mellom det indre og det ytre. I løpet av et år er det nøyaktig like mye lys som mørke, uansett hvor du er på kloden. Det er denne stramme linen som kalles den gyldne middelvei. Det synlige og det usynlige har like mye tilmålt tid. Den indre og den ytre verden skal være i perfekt balanse. Iblant spør man jo seg selv... hva gjør jeg på akkurat denne planeten? Hvorfor inkarnerer jeg her gang etter gang? Det skal her opplyses at artikkelforfatteren hører med til de som er faste gjengangere på planeten. Han er med andre ord det som kalles en gammel sjel... det sies iblant med høytidelig mine at man er en gammel sjel, og derfor er så klok og smart og har hele sulamitten av åndelige fortjenestemedaljer. Sannheten er jo at gamle sjeler på jorden blir gamle her, fordi at de

lærer så tregt. Jeg hører med andre ord til blant sinkene... og faren for at jeg blir her en stund til er overhengende.

Men hva er det som er så spesielt på denne planeten? Bortsett fra den fantastisk vakre naturen... og så dette med tid og rom da selvfølgelig. At X har tatt seg bryet med å bevege seg så usigelig tregt at selv de langsomste av oss kan røre og kjenne og sanse X og kanskje få med oss noe om hva det hele egentlig dreier seg om. Denne planeten synes å være en perfekt tilrettelagt sirkusskole for linedansende klovner. Det med klovner kommer jo av at vi mennesker holder på med så mye underlige og pussige saker og ting, at vi ville ledd høyt og lenge av vår egen snurrighet, hvis det ikke var for at vi tok oss selv så høytidelig. Så når vi begynner å lære litt om sirkus jordens mange rariteter, så begynner vi jo faktisk å le av oss selv og alt det festlige vi lager så mye styr rundt. Den andre hovedoppgaven er dette med å balansere på linen over sluket mellom lys og mørke, mellom den indre og den ytre verden.

På denne planeten er alt perfekt balansert mot noe annet. Tenk bare på menneskenes kropp. Den venstre siden er et perfekt speilbilde av den høyre. Vi har to øyer, to hender, to ben og to brystvorter. Det er som om vi lever i en speilverden, hvor alt du ser i den ene halvdelen er perfekt balansert i den andre. Ooh menneskets evne til å balansere på denne linen er ganske så skjønn. Vi har en tendens til å frykte mørke og dyrke lyset. Eller til å dyrke mørket og frykte lyset. Egentlig er det hipp som happ. Det enkel faktum er jo at hvis mange åndelige og fine mennesker har slagside mot lyset og ikke omfavner sitt eget mørke eller tør å ta turen gjennom skyggenes dal, ja så må noen andre ta på seg arbeidet med å være mest i mørket. Noen vil frelse verden gjennom å gjøre den bare lys... oh så strålende opplyst at intet lengre skal være magisk og

© Frank Riddle

mystisk og leve i mørkets fantastiske stillhet... og resultatet er jo bare ganske enkelt at balansen forrykkes.

Det viderekomne menneske prøver ikke å bli lys og fjerne mørke. Han/hun prøver heller ikke å unngå den ytre verden og leve i den indre. Han søker balanse... et til tider kjedelig ord... fordi mennesket elsker jo nettopp ubalansen... fra ekstase til dype daler... fra ødemarkens stillhet... til stormende

musikk som river opp porter inn til sjelens irrganger.

Balansen på den stramme linen er til alt hell og glede ikke å vandre evig i en kjedelig skyggesone hvor alt er like grått og

uendelige indre dimensjon.

Og jorden, mine damer og herrer, er universets kanskje ypperste sirkusskole, når det gjelder å lære akkurat denne perfekte balansen, på alle plan. Balansen mellom mann og kvinne, balansen mellom den feminine og den maskuline side, balansen mellom drøm og virkelighet. Å elske livet er å bli som X, to deler som krysser og omfavner hverandre og møtes i midten. Å finne balansen mellom den kollektive uselviske og X ete kjærligheten, og den personlige individuelle og jordiske kjærligheten. Og den som virkelig har lært leksen på denne planeten, vil antagelig kunne reise rundt og rundt på sjelens tivoli i universets uendelige irrganger, og aldri mer splittes opp, eller miste

noe av seg selv. For den som er hel kan aldri miste seg selv, hvis det ikke gjøres helt bevisst da, som for eksempel som X gjorde da vårt

Og jorden, mine damer og herrer, er universets kanskje ypperste sirkusskole, når det gjelder å lære akkurat denne perfekte balansen, på alle plan.

intet forandrer seg. Balanse er ikke en kjedsommelig eksistens, men å kunne romme lysets og mørkets fulle potensial. Det er ikke å sitte i en evig solnedgang, eller soloppgang. Men som naturen å kunne romme sin egen dag og sin egen natt. Å se hvordan ens egen kropp er et speil av to halvdeler. Å kunne være begge halvdeler i en rytmisk dans kunne føye de sammen til et hele. Et hele som er hjerte og hjerne. Et hele som elsker den ytre fysiske, sanselige verden, og samtidig elsker den

nåværende univers ble selvstartet. Ellers er det kun den som opererer i halvdeler og prosenter som har mulighet til å rote bort deler av seg selv. Men når sannhet skal sies er det aldri borte, kun forlagt. Det er aldri noen andre der ute som har tatt noe fra deg, eller ikke gitt deg det du fortjente, eller gjort noe feil mot deg... det er bare du som har forlagt deg selv og glemt at livet er denne dansen mellom sol og måne... mellom lys og mørke... indre og ytre...